

baade have udrettet og kunne udrette mest i Sædelighedssagen; og han forsømmer ikke at gjøre begge Dele: baade at pege ad de Veje, ad hvilke Kvinderne fremdeles og stærkere end hidtil kunne virke til denne Sags Fremme, og tillige at sige dem visse andre Ting, som de maa gjøre og lade, for at de ikke selv paa anden Vis skulle lægge Hindring i Vejen for deres egen Virksomhed i denne Retning, saasom Erhvervelsen af personlige Dygtigheder, Nedstemning af Fordringer om Luxus og Bekvemmeligheder, Anvendelsen af passende Klædedragt m. m.

Til Kvinderne, som i Sædelighedssagen ere de afgjørende, lyde Bjørnsøns Ord i Grunden:

*Nu kom I saa vidt! Men I maa videre!*

*Poul la Cour.*

## De kjøbenhavnske Kommunelærerinders Løn.

Spørgsmaalet om de kjøbenhavnske Kommunelærerinders Løn, i Forhold til Lærernes, plejer man hyppig at blive hurtig færdig med ved den Betragtning, at for lige godt Arbejde skal der ydes samme Løn, og at det derfor er uretfærdigt, at Lærere og Lærerinder faa forskjellig Løn.

Begyndelsesgagen for fast ansatte Lærere og Lærerinder er nemlig 1400 Kr. aarlig, men hines Gage kan stige til 2500, disses kun til 1600 Kr. aarlig.

Det maa imidlertid erindres, at under den bestaaende økonomiske Samfundsordning bliver ved alt *personligt* Arbejde Vederlaget ikke blot givet i Forhold til det ydede Produkt, men ogsaa under Hensyn til den Person, der har foretaget Arbejdet. Dette gjælder ikke blot mellem Mand og Kvinde, men ogsaa mellem Mand og Mand. Det beror paa, at det menneskelige Arbejde ikke kan betragtes som en Vare, løsreven fra Mennesket, thi det har Menneskets Existens som Formaal, og ved dets Betaling maa der derfor ogsaa gjøre sig det Hensyn gjældende, hvad Samfundssædvanen anser for de nødvendige Exi-